

Well, ladies and gents, something totally different. Sommigen, of zelfs velen onder ons, hebben The Big Four al live aan het werk gezien. Ze zijn immers al zo'n drie jaar aan het toeren en overall waar ze spelen veroorzaken ze een dansende deining. Een stomende swing band. Op het Duvel-festival vorig jaar slopten ze het reeds aanwezige volk op dat vroege uur, onweerstaanbaar frontstage. Ze werken als een magneet op hun publiek. Een regelrechte fun-band, fuisen geblazen en geef ons nog nen Duvel.

De CD is nu eens geen getrouwe weergave geworden van wat er live on stage gebeurt, al lag dat misschien in de lijn van onze verwachtingen. Ik zei het hoger al, this is completely different. Een bloedgeile CD is het geworden. Als ik hier slechts één adjectief mag gebruiken, zonder nadenken, om de plaat kort te beschrijven, dan is het dat, simpelweg. Dat is wat bij me opkomt van bij het eerste nummer.

De binnensluipende contrabass-riff en de jazzy dubbelhandse piano akkoorden van "Honey Tongued", bekruipen je en doen je goesting krijgen in al het wellustige des wereld's. Dit is bijna de intro van "A Love Supreme" gelijk. Ook Bies's saxgeluid roept de sfeer van dit meesterwerk van John Coltrane op. Brrr... ik lig onderuit in de luie zetel, expo-design, links van mij een fles rooie millésimé binnen handbereik, rechts van mij een deerne die evenzeer bekropen is van de sfeer, ze heeft het duidelijk liever nu, dan over vijf minuten. Straffe start, dit eigen nummer. Duidelijk geïnspireerd op die onwaardse Coltrane-song. Maar dat mag. Als je deze vergelijking al kan in het leven roepen, ben je goed bezig.

Daarna terug even met beide voeten op de grond. Ik was een achttienjarige beatnik toen ik volgende song voor het eerst hoorde. "Compared To What" is een prachtige bewerking van de Eugene McDaniels protestsong. Les McCann zette hiermee het doodsbrave en burgerlijke Jazz In Montreux op zijn kop. Vandaag terug zeer actueel. Luister maar naar de tekst. Die mannen hebben dat toch ook wel uitgehaald zeker. Ingehoudener gezongen dan McCann, maar toch ook stevig.

In het New Orleans-soul uitwasemende "The Preacher" gaat 'Hurricane' Bies op soprano in duel met de vocals en Rhodes-piano van Dr Basie. Mooi is dat.

De eigen compositie "A Big Chunk" geeft weer waar het bij deze big five om gaat, een beklievende groove neerzetten, waar je met gesloten ogen kan op wegdromen dat je deel uitmaakt van deze band. Het plakt aan de darmen, zeggen ze dan.

Boogie-woogie-rock 'n' roll met "The Wobble". Ik sta al in mijn luie zetel te springen, echte chunky, baritone rockgitaar van Mo Gomez. Drijvende blazer-riffs, the fifties are back. Een nummer dat ze geleend hebben van Jimmy McCracklin.

"Early this Morning" zou in werkelijkheid echt 's morgens opgenomen zijn. Maar dan niet na een zalige nachtrust, maar in de vroege uurtjes van het nachtlevens, als je het mij vraagt. Trouwens met hoge pis en een kinderachtige ochtenderectie kan je zo geen nummer registreren.

"Don't You" draagt ons over Dave Brubeck's waanidee van 5/4. Het is maar even een misleiding. This is straight four by four. Het kabbelt weg over je, op het verkeerde been gezette lichaam.

Wes Montgomery-gitaar, volledig geneutraliseerde trebles in bridge position. Unison met de hoog geblazen tenor-sax van Bies. Frankie Gomez in de rol van Gene Krupa. Mooie en etherische gitaarsolo, kort, no shit. "Carlos Rilla Chihuahua" is niet de secondant van Emilio Zapáta, maar diens muzikale cactuspissertje. Hij blaft de finale.

Cool jazz.

De grommende Hammond leidt ons het volgende McDaniels nummer in. "Sweet Lover" is geen presidentiële aanslag dit keer. Steady beat sixties rock 'n' roll met Hammond-solo van Dr. Basie J. in dit opgewekte nummer, ondanks de verbodde liefde.

"On My Own" is een W.Jackson nerveuze spring op de kar beat en zorg dat je kan volgen, val er niet af. De drumsolo van Frankie is hier een welkome adempauze voor de anderen. Mooie tenor van Bies, die zich 'Hurricane' laat noemen in deze woelige tijden. Bruusk einde als om het opgepepte gemusiceer nog te accentueren.

"Bim Bam" heeft helemaal die Louis Prima-sfeer in en over zich. Het is niet voor niets een nummer van diens bandleider en saxofonist Sam Butera. Compleet met up-tempo sax-unisons en duels over de rollende drums, nietszeggende teksten die enkel de juiste klanken beogen. Bim-bam...zoom-zoom, come on baby let's ...zoom. Pony-tails met zwierende plooirokjes zwaaien over teddy-boy schouders. De voorbode van de rock 'n' roll.

Wie nummer twaalf niet kent is nog erger dan de absolute nerd. Een echte big band sound in deze "Pink Panther Theme". H. Mancini op bezoek bij Kermit the Frog. The Big Four in de rol van The Freggles, met het muppet-evenbeeld van Jim Hanson aan de tenorsax. Het oorspronkelijke theme wordt alle eer aangedaan.

"Dig This Menu Please" is Post WW II bebop met vocals bovenop. Kenny Burrell-gitaar-voicings van Mo.

"Black Beans " is een kapstok van een instrumentaal nummer, waarop alle leden van de band nog eens hun virtuositeit kunnen hangen, op een niet bombastische wijze, langzaam out-fading en we verlaten deze geslaagde CD met dezelfde contrabass als waarmee we binnenkwamen.

Line up :

J.B.' Hurricane' Biesmans : vocals, flute, tenor-, baritone- and soprano-saxophones.

Bird Stevens : backing vocals, upright bass, trumpet, acoustic guitar.

Dr. Basie J. : vocals, piano, Fender Rhodes, Hammond, Hohner clavinet.

Frankie Gomez : drums, percussion.

Mo Gomez : guitar, baritone guitar.

witteMVS